

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 658/2022
28.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Коменић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Антонијевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Медиана“ Ниш, чији је пуномоћник Драган Јовановић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде и накнаде за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3188/21 од 08.12.2021. године, у седници одржаној 28.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3188/21 од 08.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3188/21 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2294/2019 од 02.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике због мање исплаћене зараде за период од 01.06.2014. године до 31.08.2015. године, исплати 155.728,24 динара и то у појединачно опредељеним новчаним износима, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде за коришћење годишњег одмора за месец јун 2104. године исплати 1.363,96 динара са законском затезном каматом од 25.07.2014. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да изврши обрачун и уплату свих врста пореза и доприноса за социјално осигурање надлежним фондовима и Републичком фонду ПИО за период од 01.06.2014. године до 01.09.2015. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 81.977,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3188/21 од 08.12.2021. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом, је исплата разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од јуна 2014. године до августа 2015. године и исплата накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора за 2014. годину. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима у којима је одлучивано о тужбеним захтевима са истим или сличним чињеничним основом. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у сличним ситуацијама, не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Имајући у виду наведено, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па нису испуњени услови из члана 404 став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, па је утврдио да ревизија тужиле није дозвољена.

Чланом 441. ЗПП је прописано, да је, ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Чланом 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 27.06.2017. године, а вредност предмета спора је 157.092,20 динара, који износ према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не

прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић